

se přidal. Začal lžící vyťukávat rytmus o kus vyplaveného dřeva.

Flavia si všimla, že Aristo i Plinius usrkávají víno a přitom sledují Miriam. Seděla se zavřenýma očima a lehce zakloněnou hlavou. Její dlouhá bílá tunika, paže i hrdlo zářily ve světle žhavých uhlíků něžnou růžovou barvou.

Když dozněly poslední tóny, vynořila se ze tmy postava – Phrixus. Zastrčil kolem nich do písku sedm loučí. Jakmile je zapálil, ocitli se mladí hodovníci v kruhu zlatého světla.

„Phrxi,“ řekl Plinius, když se propuštěnec chystal odejít, „přinesl bys sem na pláž moji lyru?“ otočil se na chlapce: „Vy jste si taky přivezli nástroje, vidíte?“

Jonatán přikývl.

„Ano, vzali jsme s sebou můj barbiton a Lupusovy bubny. Máme je v pokoji.“

„A taky tamburínu, prosím, Phrxi!“ zavolala Flavia.

Za pár minut se Phrixus vrátil s Thelmou. Vstoupili do kruhu mihotavého světla, rozdali nástroje a diskrétně ustoupili do tmy.

Plinius si vzal lyru do levé ruky a opřel si ji o levé rameno. Pravou rukou uhodil do strun. Používal malé slonovinové tepátko nazývané pléktron.

„Nemám moc dobrý hlas,“ řekl a stydlivě se podíval na Miriam, „ale rád bych vám zazpíval. Bude to část řeckého eposu, který jsem složil ve čtrnácti letech. Sám jsem ho i zhudebnil.“